

En daar zit ik weer, op m'n fiets, op een prachtige, mistige maar zonnige, gewone woensdag in oktober. Voor het eerst in weken kan ik weer gaan wandelen; de blessure lijkt voorbij. Hoera! Op naar Moerstraten.

Het is zo mistig dat ik de contouren van de toren van Zaltbommel maar vaag zie. Eigenlijk is dat best mooi.

De route begint vandaag in Moerstraten, dan naar Kruisland en misschien Oud Gastel. Eigenlijk wil ik naar Standdaarbuiten, die naam intrigeert me.

Vandaag loop ik met Neder. Eens kijken hoe dat bevalt. Ik ben alvast aan het uitzoeken waar en hoe ik straks de rivier overkom. Waarschijnlijk het Capelse Veer tussen Sprang-Capelle en Dussen, over de Bergse Maas.

.

In de trein is het nog steeds mistig, maar de zon prikt er al een beetje doorheen. Mooi! De zon breekt door bij Tilburg.

Met zo'n project als het mijne moet je wel met het openbaar vervoer. Dan ontdek je hoe fijnmazig ons netwerk van openbaar vervoer eigenlijk is. Je kunt overal komen, al duurt het soms even. Vandaag dus twee treinen en twee bussen. Dat met die bussen, dat is óók maakbaarheid, somehow.

Al die stations zijn trouwens merkwaardig eenvormig, maar gelukkig staan er grote plaatsnaamborden. Ik vraag me trouwens af wat de toekomst van plaatsnaamborden is, nu we allemaal navigeren met Google Maps.

Ik sta nu net buiten het station van Etten-Leur, wachtend op de bus die me naar Oud Gaste zal brengen. Zestien busstations sukkelen we langs, en van Oud Gastel brengt een buurtbus me naar Moerstraten, nog eens twintig haltes. De maakbaarheid van Nederland drukt zich ook uit in al die bushaltes, op de een of andere manier hoort dat er heel erg bij.

Iemand is bezig de poster op het bushokje te vervangen. De huidige poster wil 'de kracht zijn die de toekomst van mijn huid verandert'. Waar gaat dat nog over?

Nog een observatie: op de een of andere manier wordt er in heel Nederland aan de weg gewerkt. In Zaltbommel is het druk met wegwerkzaamheden, in Etten-Leur is het druk idem. Er moet nog veel geoptimaliseerd worden, kennelijk.

Ze zeggen hier 'houdoe' tegen de chauffeur. Dan weet je dat je echt in Brabant bent. Ik zie het ook aan de torenspitsen: dit is katholiek gebied. En in Oudenbosch is een Zouavenmuseum, dat klinkt intrigerend. Zouaven zijn pauselijke soldaten, en Brabant was een goed wervingsgebied.

Ik zit in de zon op het busstation van Gastel. Het is een heel groot busstation, maar er is geen kip te bekennen. Mijn buurtbus vertrekt over vier minuten, en tot nu toe is al het openbaar vervoer vandaag heel stipt.

Had ik toch bijna het kleine buurtbusje gemist waar ik nu in zit. Het stond verstopt achter een lijnbus. Ik zag het nog net op tijd. Nu hobbelen we via Steenberghe naar Moerstraten.

De boerderij waar we langs kwamen heet De Blauwe Sluis en we rijden over de Kruislandsedijk. Ik heb eigenlijk geen idee waarvoor die dijk er is. En Steenberghe heeft een haven. Al met al meer water dan ik had verwacht. Op de een of andere manier denk ik aan Brabant als hoge zandgrond, maar hier zitten we natuurlijk ook dicht bij de Biesbosch en de grote rivieren.

We rijden nu over de Waterlinieweg. Dat onttraadselt het raadsel van zoveel water al een beetje.

We stoppen voor zes minuten verplichte pauze voor de chauffeur, die even een koffie gaat halen. Ik vraag: "We gaan toch wel door hè?" Het antwoord is ja, dus ik ga vandaag in Moerstraten aankomen. 'Bravo Brabant' vervoert ons. Ik zeg: "Brabant, bravo!" En na de koffiepauze had ik een heel aardig gesprek met de buschauffeur. Hij blijkt zijn hele leven in de brandbeveiliging te hebben gezeten en zat vol met weetjes over sprinklerinstallaties. Zo leer je nog eens wat. Ook water, maar dan anders.

Moerstraten, ik ben er! Ik ga me omzetten naar NulNAP collectant, en lekker wandelen natuurlijk. Ik geef de kerktoren in gedachten een aai en ga op weg. Het is nog steeds een raar idee dat ik nooit meer terugkom op dit pad. Zeg nooit nooit, maar in Eemland had ik het idee dat ik altijd een pad nóg een keer kon doen. Hier kom ik en ga ik in hetzelfde moment, en dat is het dan. Ik moet nog even zien hoe ik me daartoe ga verhouden.

Ik loop langs een grass breeding station. Wist niet dat je gras moest 'breeden'. Ik dacht dat dat een woord was voor het kweken van dieren.

Een dame met een hondje doet de eerste online betaling. Super, zeg ik, en dat meen ik uit de grond van mijn hart. Ik moet steeds wel een drempel over voor ik mensen om een donatie vraag. Haar commentaar was: "Waarom doen de waterschappen hier niks aan?" Ik zei dat die waarschijnlijk nog niet voldoende wakker zijn op dit punt en dat het bovendien een internationaal project gaat worden.

Ik loop nu op de Steenbergsestraat en rechts ligt een enorme akker waar, volgens mij, gras op wordt gekweekt. Ik heb het nog nooit zo uniform en onkruidvrij gezien. De term 'biljartlaken' komt naar boven, maar dit is zo mogelijk nog strakker. En ja, verderop een bordje: het is inderdaad gras van een graszodenkwekerij. Ze hebben er ook nog een blije bij op gezet, op dat bordje. Een gotspe want dit gras maakt geen bij blij.

Links is er een veld met snijbiet. Het is grappig hoe in die zee van groen één paarse snijbiet omhoog steekt, iets hoger dan de rest. Zo voel ik me ook wel vaak: niet zozeer hoger, maar anders. Een paarse snijbiet in een veld van groen.

Hier ga ik van het pad af dat ik met behulp van Google had uitgestippeld. Ik kom een dijk met bomenrij tegen en ben nieuwsgierig waar die uitkomt. Dat was het idee van deze wandeling: dat ik m'n neus achterna kon gaan, zolang ik NuINAP blijf volgen, en dat doe ik.

Deze dijk voelt niet veel hoger dan het omliggende land, en hij is ook niet per ongeluk kaarsrecht. En ja, ik zit hier precies op NuINAP.

Hé, daar stond een potentiële donor, maar die stapte net in z'n auto en ik dacht 'daar gaat mijn kans.' Dichterbij gekomen zag ik dat het twee mensen waren in die auto. Zer zeiden helaas: "We komen hier om te geocachen en daar stoppen wij al ons geld in." Het was wel een leuk praatje, maar geen bijdrage. Ze hadden trouwens helemaal niet door dat ze hier op NuINAP stonden. Dat heb ik ze verteld en het was nieuws voor ze. Dus weer mensen aan het nadenken gezet.

Zo meteen neem ik de Groenendijk en je zal het niet geloven, maar die maakt daadwerkelijk een grote bocht met bomen erin. Hier, voor het eerst, gaat de geur van de zee de strijd aan met de poepgeur van een boerderij. Als je dan ook nog koeien hoort loeien terwijl je eigenlijk meeuwen verwacht, is dat wel wonderlijk.

Twee wandelaars hadden geen tijd - zeiden ze - om te luisteren naar het verhaal dat ze eigenlijk op het strand lopen. Ik denk dat mensen soms een beetje schrikken van mij als collectant, hoewel die collectebus niets aan de verbeelding overlaat.

Nu loop ik weer op een dijk, alweer een heel minimale. Hij is wel iets hoger dan het omliggende land, misschien twintig centimeter. Hebben ze de dijk afgegraven

of is hij nooit hoger geweest? Het is hier trouwens fijn stil. Af en toe rijdt er een auto, en net als in Eemland zie ik aan de horizon kerktorens, zendmasten en windmolens.

Ja, ik loop nu toch iets omhoog, misschien een halve meter boven het maaiveld. Mooi woord, trouwens, maaiveld. Weer zo'n typisch Nederlands ding, net als 'platteland'. En natuurlijk is hier het gras net gemaaid. Dat klopt dan weer goed.

Ik stop zo even bij de dikste boom hier, een indrukwekkende eik in de bocht van de dijk, voor een pauze en een zeemeditatie.

Op onverwachte momenten realiseer je je dat je hier eigenlijk onder de rook van een grote stad zit. Ik kom ik een auto tegen met een Feyenoordvlag op de ruit. Het is hier wel landelijk, maar de haven – en dus de zee – is niet zo gek ver weg. Hier geldt natuurlijk: je ziet het pas als je het doorhebt. Ik ben gewoon heel sensitief geworden voor de zee en alles wat daar mee samenhangt.

De dijk is nu een landweggetje zonder asfalt. Dat ben ik nog niet eerder tegengekomen, en nog steeds vraag ik me af: waar beschermen we ons hier eigenlijk tegen?

Tussen de bomen door prikt nu de torenspits van Kruisland. Daar kan ik mooi op navigeren, weg met Google Maps. De dijk heet nu Groenendijk en maakt deel uit van de waterlinieroute. Weer een aanwijzing waarom hier een dijk zou zijn.

Daar stond een valkje – tenminste, ik denk valkje – boven het weiland te bidden. Plotseling liet het zich als een komeet naar beneden vallen, waarschijnlijk stortte het zich op een prooi. Toch nog een beetje natuur hier.

Ik liep even van de dijk af en toen weer op, en moest constateren dat de dijk van beneden naar boven veel hoger lijkt te zijn dan van boven naar beneden.

Ik werd ingehaald door een dame die ik al van ver hoorde aankomen, maar niet zag. Ik stelde me twee dames voor, samen op stap, en vroeg me af waarom één van de twee steeds aan het woord was. Maar nee, het was één wandelaar, één dame, maar toch was ze wsamen op stap. Ze was namelijk druk aan het praten, met iemand via haar telefoon. Hier en nu, maar toch niet hier en nu. Dat is een heel moderne dubbel.

En toen sprak ik een dame die wel wat wilde geven, maar van de QR-code te horen kreeg dat deze ongeldig was. En toen dacht ze dat het niet pluis was met die collectant en die stichting. Daar werd ik dan wel een beetje mismoedig van ..

Een heel harig lief rupsje kon ik net nog ontwijken, dat gaf me toch weer betere zin. Ik kom aan in Welberg – er is vast ook een Nietberg? Beste mensen van Welberg, tijd voor een bankje! Maar nee, en ik loop nog even door

Je raadt het niet, ik ga van Welberg naar Steenberg. Hoezo zijn dit bergen? Ik stap in Steenberg op de bus, en alles gaat ineens weer heel snel voorbij. Het fijne van lopen is dat de tijd langzamer gaat.

Deze buslijn, maar dan de andere kant op, eindigt ook in Rotterdam. Dus dat van onder de rook van Rotterdam, dat had ik goed gezien. Ik pak de trein in Bergen op Zoom, en ben blij dat ik op tijd gestopt ben met lopen – moet het weer een beetje opbouwen. Zie op de kaart dat ik meer noord ben gelopen dan ik van plan

was – dat komt door die fijne dijken. Is niet erg, volgende keer meer west. Daar liggen plaatsen met namen als ‘Stampersgat’ en ‘Stoof’ en ‘Standdaarbuiten’ op me te wachten.